

Ráno číslo jedna

Vysoká a tlustá šedivá bábovka je dům. Má tisícmilión očí a pár pus. Jedna pusa se otevře a spolkně stěhovacího pána s jejich skříní. A otevře se jedno oko a vykoukne z něho zvědavá paní a otevře se deset očí a zamává deset bílých záclon.

Pétu zabolí za krkem z toho vysokého dívání. Ta roztápnutá šedivá bábovka je prý jejich dům a oni tam budou jíst dršťkovou polévku a palačinky s čokoládou a budou tam i spát a čurat z té výšky a kolem oken jim budou lítat letadla.

Prásk! Něco bouchlo. Možná, že v tomhle domě takhle končí noc. A něco řeklo:

„Do prčic.“

Péta pootevřel jedno oko. Nejdřív uviděl plůtek svých řas. Pak se podíval víc do dálky. Aha. Táta se uhodil do kolena o roh police.

Táta je Král. Král s velkým písmenkem na začátku, protože se tak jmenuje. A Král je také Péťa, celým jménem Péťa Král. A maminka je Renata Králová a tatínek jí říká Rendo. Celým jménem Rendo Králová. Maminka má v bříšku ještě Pětova bráchu.

A mají ještě babičku Královou a dědu Krále, ale ti bydlí v Křiváčku. A pak mají také Nika Krále, který je pes velký jako skřín, a bydlí u babičky.

„Do prčic,“ opakuje táta už víc potichu. Drží se za koleno a chodí nakřivo.

„Co huďráš, Petře. Vzbudíš Péťu,“ uslyšel hlas maminky. „Počkej,“ řekla šeptem a odhrnula ze sebe deku. Péťa jen tak tak stačil zavřít oči a dělat jako že spí.

Maminka šla tátovi vařit čaj, protože on by v novém bytě stejně zabloudil. A nemohl by nic najít a zase by říkal, že stěhování je jako zemětřesení.

A jak Péťa dělal, že spí, přestal to dělat jako. Když se probudil, byl táta v práci a maminka stulená k Péťovi spala jako pes Nik s hlavou na svých packách. Péťa ji levým uchem slyšel pod košilí ťukat srdce a druhým uchem poslouchal dům.

Nikdy si nevšiml, jak se dům ozývá. V jejich starém nízkém činžáku ho nikdy nenapadlo poslouchat ticho. Až teď. Až dneska.

Ono to nebylo úplné ticho. Spíš skoroticho. A jaké skoroticho! Škroukání, skřípání, tlumené bouchání, šumění. A odevšad. Od zdola, odshora, odvedle.

Péťa se tiše posadil. V první chvíli musel zase přivřít oči. Sluníčko ještě nezačalo pořádně svítit, ale v pokoji bylo obrovsky bílo. Péťovi se bílá barvička nelíbila. Jednou mu táta přinesl černé papíry a Péťa na ně bíle kreslil sněh. Ale trochu se těch výkresů

bál. A jednou, když jeli do Křiváčku k babičce a dědovi, maminka oblékla Péťovi bílé kalhoty. Péťa se v nich prošel louží a dostal pořádně vyhubováno. Opravdu nemá rád bílou pastelku. Ale takovéhle bílo v pokoji možná není k zahození.

Kutulú z rozložené sedačky, na které se první noc v novém domově vyspali všichni tři. Vydal se na tichou procházku lesem velikých krabic a pytlů a nábytku vzhůru nohama a skříní s nahatými zády...

Když páni stěhováci včera vynosili s tátou všechny věci ze žlutého stěhovacího auta, najedli se u nich salámu a vypili z láhví pivo. Pak odjeli a táta Král a maminka Králová a Péťa Král tu zůstali jako na opuštěném ostrově.

Péťa si stoupl k oknu a skrz zelenou láhev od piva se díval široko daleko. Nejdřív jako dalekohledem, ale pramínek zbylého piva mu pokapal tričko a do Péťova nosu přišla protivná vůnička. Jako když táta přijde hodně pozdě a říká, že se to trochu protáhlo. Pak se díval skrz skličko opatrně a viděl tisícmilón zelených

aut a zelených hastrmánek se zelenými taškami, kteří se vodili za zelené ruce. A hastrmánci vcházeli do jiných zelených vysokých domů a dveře byly pusy, co hastrmánky jedly.

A zelená byla čím dál tmavší, zapadlé sluníčko bliklo za jedním oknem a za druhým a pak rozsvítla i maminka a řekla: Tak dobrý večer u nás. A byla sváteční a rozložila na sedačce noviny, protože stůl byl zarovnaný skříňkami. Na talíř do vějířků rozprostřela salám a krajíce chleba s máslem a Pétovi nalila do hrníčku mléko.

Táta odešel pro tašku, něco z ní vzal a schoval za záda. Péťa to nevydržel, oběhl v igelitu zabalenou televizi a za tátou uviděl vysokou láhev. Pak láhev stála na stole a maminka měla radost, ale přece jen tátovi povídá: Víš, co jsme si řekli, Petře. A táta Petr řekl, že jen výjimečně. Přece musí nový byt zapít.

A když šel Péťa spát, tatínek s maminkou pili víno a usmívali se, protože měli Péťu rádi.

Jak namalovat pejska

Péťa chodil klikatými kočičími krůčky kolem krabic a nábytku, zalezl pod stůl jako do psí boudy a vzpomněl si na kamaráda Nika u babičky v Křiváčku. Když od babičky na konci léta odjížděli,

říkal mu Nik: Namaluj si mě a budu pořád s tebou. A měl přitom hnědounké oči jako kloboučky hříbků v Zálušním lese. Jenže kde měl teď Péťa najít pastelky? Vylezl zpod stolu a otevřel první krabici.

„Ahoj, mýdlo,“ řekl Péťa. „Můžu s tebou namalovat pejska?“